

העם

החללית והחללים

כמעט מיליון אורחים ישראלים — אלה המשועבדים לפי הסטאטיסטיקה הרשמית למכשירי הטלוויזיה שלהם — רטנו וגידפו ביום השישי האחרון. בתכנית הבידור הלאומית — ההגדה לבית פורטיט, אירעה תקלה. תוך כדי הקרנת הסרט נפסק השידור החזותי בעודי שהשידור הקולי נמשך. עברו כחמש דקות עד שבאולפני הטלוויזיה הבחינו בתקלה. בדקות אלה סברו מיליון צופים כי מכשיריהם התקלקלו. כשהסתבר כי האשמה היא במשדרים, אי אפשר היה שלא לערוך השואה: "האמריקאי" אים שולחים חללית לירח ללא תקלה, וכאן אי אפשר לגלות תקלה בשידור טלוויזיה פשוט.

היו חייבים לעבור מספר ימים כדי להיווכח כי תקלות אינן פאטנט בלעדי של ישראלים. גם באפולו 13, החללית שדהרה לקראת הנחיתה השלישית על הירח, התגלית תה תקלה במערכת החשמלית. הנחיתה על הירח בוטלה. הטיסה שהתחילה כמשהו שיגרתי וחטר ענין הפכה למאורע דרמטי, כשהישראלים מצטרפים לעולם כולו במעקב אחר הנסיון להנחית את טייסה החלל בשלום על כדור הארץ. אולם העונה שריחפה על ישראל השבוע לא היתה קשורה בחללית אלא בחללים: בחיילי צה"ל שנפלו שבוע בגירות תעלת סואץ, ובאותם 46 ילדים שנהרגו, לטענת המצרים, בבית-ספר שהפציץ חיל-האוויר.

המלחמה

אסון

בעיקבות איוולת

מצרים נזקקה לחמישה ימים כדי להכין את איזור בית-הספר שבכפר המצרי הזעיר באחר אל-באקר, לביקור עיתונאים זרים,

מי אחראי? לא היה ספק כי אמנם היה זה בית-ספר שנפגע בהפצצה. אולם בית-הספר לא שכן במיבנה המרובע (ראה צילום בעמוד הקודם) שהופצץ, אלא באחד המלבנים שנמצאו במרחק 30 מטר ממנו ושנפגע אף הוא.

לפי כל הסימנים היה הבנין המלבני מוסך גדול לכלי-רכב צבאיים ולציוד מיכני כבד, ששימש את המצרים לעבודות ביצור רים בסביבה. הבנין המלבני היה בית-ספר. מי נושא באחריות על האסון המוזעזע? האם היו אלה המצרים שהקימו מיתקן צבאי צמוד לבית-ספר, או ישראל שלא טרחה לחדא את ייעודן של המטרות שהופצצו? שאלות אלה עדיין מבקשות מענה.

צדק אינטלקטואלים באזיקים

האווירה בבית-סוקולוב בתל-אביב, ביום השני בערב, היתה עמוסה מטען כבד של אינטלקטואליות. היה זה מיפגש בין סופרים ומשוררים יהודים וערבים, ולאחר מילות-פתיחה קצרות של דן בן-אמוץ, ניתן לעמוס קינן לקרוא שורה ארוכה של מברקי-ברכה משמות נוצצים כז'אן פול סארטר, פיט סיגר, פול גייקוב, ופרופיסורים וסופרים מארה"ב, צרפת, אנגליה ובלגיה.

אולם המשך הערב עסק פחות באינטלקט, יותר בזעקה: המיפגש היה קריאות-תגר ממושכת על האזיקים שבהם נתונים אנשי הרוח הערביים בישראל.

מאפר — בגלל אי-חזר. שכן יותר ממברקי הברכה ואולי אף מהמאמרים ב"שבועון המצרי רוז אל-יוסף (שנכתבו בידי אחמד חמרוש, העיתונאי ששמו הוזכר כאישיות שנפגשה עם גולדמן בפאריס) נגעו למצבם של אנשי-הרוח הערביים בישראל דווקא הדברים הקטנים, כגון:

● דיווחו של המשורר הערבי סמיה אל-קאסם על רדיפתם של האינטלקטואלים הערביים על-ידי הצנזור מחד ותקנות-

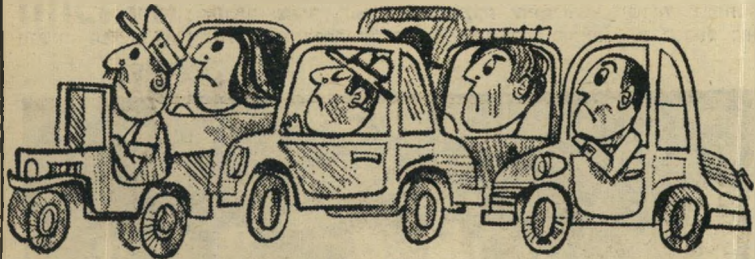
rent a car

פולקסווגן רנט א קר השכרת רכב

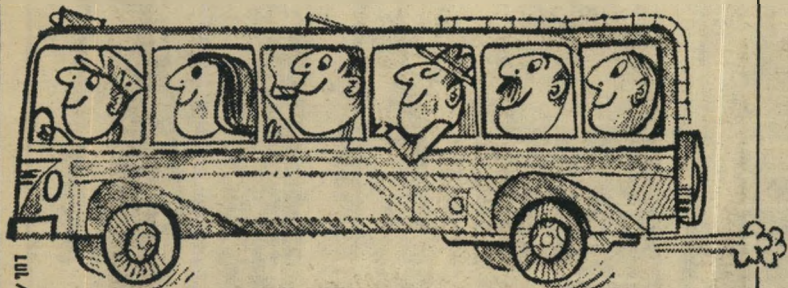
רשת תחנות ההשכרה של פולקס-ווגן רנט א קר משתרעת מקרית-שמונה ועד אילת: בכל אחת מ-25 תחנות ההשכרה עומדות לרשותך מכוניות פולקסווגן פרטיות, מסה-ריות ואוטומטיות. פנה אל סוכנות או מוסך מוסמך פולקסווגן הקרו-ביס אליך.

רעיון נהדר, פולקסווגן רנט א קר.

כיום הנהיגה

איננה מענגת-השאר אותה

ליאגד

דחף / סמור"ן יסחוף

המשורר הערבי סמיר אל-קאסם במיפגש היהודי-ערבי

מה זה לתי"ס?

החירום מאידך: מדוע מצנזרים משורר ערבי הכותב על פיתרון בעיית הפליטים, ולא מצנזרים שר ישראלי המציע לשלוח את הדרוזים לג'בל דרוז? שאל סמיה שאלה שנותרה ללא תשובה.

● דבריו הפרונואיים של תופיק זיאה, משורר מצרית, שסיפר כיצד קיבל רשיון לצאת מחוץ לעירו, חזר באיחור של שלוש שעות, הציג תעודה כי האיחור נגרם עקב מחלה, הועמד למרות זאת לדין, ספג שישה חודשי מאסר-על-תנאי, 200 ל"י קנס, והערה מצד השופט שאיחורו זה הוכיח על חוסר-אמון מצידו.

● העובדה שעד שעה 11 בבוקר יום המיפגש לא ידעו המשתתפים הערביים אם יזכו בכלל ברשיונות נסיעה.

● השוטרים המצויידים במכשירי-אלחוט שהסתובבו בבית-סוקולוב כל עת המיפגש. ● והעובדה הסמלית שהמילה לת"ס — ליסכה לתפקידים מיוחדים, שהיא המת-לקה במשטרת-ישראל האחראית על הוצאת רשיונות מעבר לערביי ישראל — פירושה בעערבית חסימת-הפה.

על מנת להראות להם את בית-הספר ש' הופצץ לטענתם על-ידי פאנטומים ישראלים. באותה התקפה בה נהרגו 30 ילדים ו-16 ילדים נוספים מתו מפצעיהם. בחמישה ימים אלה היו המצרים צריכים לפנות, כפי שהוכיחו צילומי-האוויר שנעשו בידי ישראל, את כל הסימנים שהעידו כי הם הקימו מיתקן צבאי בקירבת בית-הספר, הפכו תוך כדי כך, בלי ידיעת ישראל, גם את בית-הספר למטרה צבאית.

התעלומה נוצרה מיד אחרי ההפצה נפ-תרה כשהגיעו העיתונאים הזרים לביקור במקום — ביקור אותו לא נתנו להם לערוך מיד אחרי ההפצה. תחילה ניצבו זו מול זו שתי עובדות: צילומי-האוויר שפורסמו על-ידי ישראל, שהוכיחו למעלה מכל ספק כי במיבנה שהופצץ היה ריכוז גדול של כלי-רכב צבאיים, וגוויות הילדים שהוצגו על-ידי המצרים.

האם הותקן המיתקן הצבאי במיבנה של בית-ספר? האם היו הילדים שנהרגו חברי ארגון קדם-צבאי שהובאו למקום האימונים? שאלות אלה מצאו את פתרונן השבוע,